

'Üşümeyeyim diye üstümü örten eşimin üzerini toprakla örtmek çok zordu'

YA ZI Zeynep Altay
Eşi

Ebubekir Altay ve Zeynep Altay, Türkiye'den dünyanın farklı coğrafyalarna dağılan genç öğretmenlerden ikisiydi. Dünyanın en zorlu coğrafyası Afganistan'a gittiler. Hizmet Hareketi'ne ait okullarda öğretmenlik yapan Altay çiftinin burada bir kızları dünyaya geldi. Kızlarının sağlık problemlerini Afganistan'da aşamayınca daha 2 yaşındayken Türkiye'ye göndermek zorunda kaldılar.

Genç çift Afganistan'da kalıp görevlerini yapmaya devam etti. 15 Temmuz Planlı darbe nedeniyle, içte ve dışta baskılar arttı. Erdoğan rejiminin baskısıyla Afganistan'daki bazı okullara el konuldu. Altay çifti, Kabil'i terk etmek zorunda kalarak, Türk pasaportuyla vizesiz gidilebilecek ülkelerden Arjantin'i seçtiler.

Ebubekir Altay gönlü ummanlar kadar geniş, fedakâr bir öğretmendi. Mezun olur olmaz ilk görev yeri Afgan dağlarının yamacındaki coğrafyaya severek gelmişti.

Kader onu Arjantin'e attı sonra. Bilmediği bir yer, bilmediği bir kültürde "Bismillah" deyip her şeyi sıfırdan öğrenmeye başladı. Uzun süre geçici işlerde çalıştı. Bulaşık yıkadı.

GARSONLUK YAPTI, SEYYAR SATICILIK DENEDİ

Olmadı. Elindeki parayla küçük bir oda kiraladı. İçine birkaç zaruri eşya koydu. "Her darlıktan sonra bir ferahlık gelir, bu da geçer." diyerek teselli buldu. Daha sonra, motosikletle dondurma dağıtmaya başladı. Helal rızkanı kazanabileceği bir işi olduğu için artık daha da mutlu oldu. Şehrin trafiği çok sıkıştı ve zamanında yetiştirmek zor oluyordu. Gece geç saate kadar çalışıyordu.

O isteyken aklım hep onda kalıyordu.

Artık bir işi olduğu için "İki odalı bir ev turalım, sen de biraz rahatlırsın." dedi. Daha ferah bir evdi. Birlikte temizledik, pencerenin önüne oturup yeni evimizde ilk kahvemizi içtik. Arjantinli misafirlerimizi evimizde ağırlayabileceğimiz için sevinçliydi hem de kızımız Türkiye'den geldiğinde evinde rahat rahat oynayabilirdi. Sevincimiz sadece 10 gün sürdü. 2019 yılı Nisan ayında bir Perşembe akşamı İspanyolca kursundan çıkmış, eve dönüyordum.

GELEN SON SESLİ MESAJI

Bana sesli mesaj atmış: "En sevdiğin orman meyveli dondurmadan aldım. Dolaba koydum. Eve varınca yersin." Son mesajı bu oldu.

Eve geldim, dondurma dolaptaydı ama yemedim. Onunla yiyecektim. İnternette yabancılarla Türkçe dersini vermeye başlamıştım.

Dersin ortalarına doğru içim sıkılmaya başladı. Daralınca derse ara verip hemen onu aradım. Telefonu başka biri açtı. "Hola" dedi sadece... Yüreğime ateş düştü. Telaşla

kapattım telefonu. "Ona bir şey oldu." diyerek korkuyla kendimi toparlayıp tekrar aradım. "O benim eşim, nerede o?" dedim. "Yerde" dedi telefondaki kişi. "Kaza yaptı. Başını kanyor." O orda kanyor, ben evde kanyordum. Abdestimi alıp hemen hastaneye koştum. İki doktor geldi yanıma. "Durumu çok ağır, nefes almıyor, onu kaybedebiliriz." dedi. O nefes almıyordu ama benim de nefesim kesildi.

SEKİZ YILIM GEÇTİ GÖZÜMÜN ÖNÜNDEN

Yol arkadaşım, hicret arkadaşım. Ona nefes olacak şey duyardı. Bir taraftan yağmur yağdı bir taraftan da dua yağdı dünyanın her yerinden.

Eşim nefes almaya başladı. Beyin ameliyatına girdi. Ameliyattan sonra gördüğümde onu tanımadım. Her yeri şişmişti. Türk kardeşlerim ne evimde ne de hastanede beni yalnız bırakmadılar. Bir de Arjantin'li dostları vardı.

Yahudi, Hıristiyan... Kendi dinlerinde dua ediyorlardı. Üç tane Ermeni amca vardı mesela, korkuyla titreyen, ben kazada olmadığım için şükür edip dua eden...

Eşimin etrafında birlik oldular.

Eşim bu dünyadan geçerken de hizmet etmişti... 2 Mayıs gecesi vefat etti. Cenazesini almaya gittik. Son kez görevim diye yüzünü açtılar. "Bakabilecek miyim?" diye geçirdim içimden. Uzun kirpikleri nemli, nurlu yüzünde tebessüm vardı. Huzurun en tatlısını yaşıyor gibiydi. Baktıkça baktım. Günlerdir göğsüme oturan acı yavaş yavaş çıkıvermişti.

Akşam eve dönmeyeceğini bile bile son veda... "İlk toprağı eşi atсын." dediler.

Geceleri üşümeyeyim diye üstümü örten eşimin üzerini toprakla örtmek çok zordu. Bana da babasının vefatından habersiz 6 yaşındaki kızımızın yolunu yalnız beklemek düştü.

Ebubekir Altay

Doğum Tarihi:
12.05.1985

Vefat Tarihi:
02.05.2019

Vefat nedeni:
Trafik kazası

Mesleği:
Öğretmen